Instanţa de fond: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani (jud. Marcel Gagrabur)

Dosarul nr. 3r-105/26 (2-25180810-02-3r-13022026)

Republica Moldova
Curtea de Apel Centru
D E C I Z I E

26 martie 2026 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiuni de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorii Ghedrovici Nicolae și Bostan Angela

A judecat în ordinea art. 243 alin. (2) al Codului Administrativ al RM, fără ședință de judecată și fără citarea participanților la proces, recursul declarat de Ilco Veronica împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 14 ianuarie 2026, adoptată la cererea reclamantei Ilco Veronica privind suspendarea executării Deciziei nr.***** din 16.10.2025 emisă de Comisia DPDC sec.Ciocana în cauza de contencios administrativ intentată de Ilco Veronica împotriva Direcției Protecția Drepturilor Copilului sect. Ciocana, terț Centrul de plasamanet temporar pentru copii „Curcubeul Speranței” cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual.

Audiind raportul judecătorului Bostan A., în baza materialelor cauzei şi argumentelor recursului, Completul judiciar

c o n s t a t ă :

<u>Obiectul acțiunii, circumstanțele cauzei.</u>

La 30 decembrie 2025, Ilco Veronica a depus acțiunea în contencios administrativ împotriva Direcției Protecția Drepturilor Copilului sect. Ciocana, terț Centrul de plasamanet temporar pentru copii „Curcubeul Speranței” cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual.

Concomitent cu solicitarea de anulare a Deciziei nr.***** din 16.10.2025 emisă de Comisia DPDC sec.Ciocana și obligarea autorității publice să permită reluarea întrevederilor, reclamanta a solicitat și suspendarea executării actului administrativ contestat pînă la soluționarea definitivă a cauzei.

În motivarea cerinței de suspendare a actului administrativ contestat, reclamanta a invocat că fiecare zi în care copiii cresc fără nici un contact cu mama lor adâncește prăpastia emoțională și creează alienare parentală. Trecerea timpului devine iremediabilă: legătura părinte-copil dacă nu este întreținută se degradează, iar reclădirea ei ulterioară devine mult mai dificilă sau chiar imposibilă.

A notat reclamanta că ruperea definitivă a legăturilor de familie este permisă doar în circumstanțe cu adevărat excepționale, cînd aceste măsuri sunt necesare pentru protecția și păstrarea intereselor copiilor. La caz, reclamanta, a susținut că a lăsa copiii fără contact cu mama pe parcursul întregului litigiu ar echivala practic cu menținerea de facto a situației abuzive contestate.

Prin urmare, se impune luarea unor măsuri provizorii pe durata procesului. Conform Codului administrativ (art. 214 și 215), instanța poate dispune, la cerere, suspendarea executării actului administrativ atacat sau alte măsuri de asigurare, pentru a preveni un prejudiciu grav și imediat.

În cazul de față prejudiciul este atât de natură morală (continuarea suferinței reclamantei și a copiilor), cât și de natură procedurală (fiecare zi de lipsă a contactului face eventuala hotărâre favorabilă de reluare a legăturilor să fie tardivă și golită de conținut, căci timpul pierdut nu mai poate fi recuperat în viața de familie).

Reclamanta solicită suspendarea de urgență a interdicției de contact impuse de pârâți și obligarea provizorie a acestora să permită întâlniri și comunicare. Aceasta se poate realiza prin suspendarea efectelor deciziei *****/2025 (care este actul ce stă la baza refuzului de contact) și prin dispunerea unei ordonanțe președențiale de reluare a legăturilor în condiții supravegheate. Măsura nu prejudiciază fondul cauzei, ci dimpotrivă conciliază temporar interesele în joc. Copiii ar relua legătura cu mama (beneficiind de afecțiunea acesteia), sub monitorizarea necesară pentru siguranța lor, iar reclamanta ar avea alinarea de a-și vedea copiii, diminuându-se astfel și prejudiciul moral în curs de producere.

Corespunzător, reclamanta, a subliniat că această cerere este justificată de interesul superior al copiilor, invocat de altfel și de pârâți: interesul lor real este să aibă ambii părinți implicați, să nu fie privați de dragostea maternă decât dacă aceasta le-ar face rău.

În condițiile date, nu există indicii că întâlnirile sub supraveghere ar dăuna - dimpotrivă, pot aduce beneficii emoționale de necontestat. Legislația privind protecția copilului statuează că orice măsură trebuie periodic reevaluată și adaptată în funcție de evoluția situației; menținerea automată a unei restricții nu este conformă cu legea. Prin urmare, instanța, ca garant al legalității și drepturilor, este chemată să intervină prompt.

Prin urmare, pentru a evita un prejudiciu ireparabil, reclamanta susține că actul administrativ urmează a fi suspendat, în temeiul art. 214 al Codului administrativ.

Soluţia procesuală a instanţei de fond ce constituie obiect al recursului.

Prin încheierea Judecătoriei Chişinău (sediul Râşcani) din 14 ianuarie 2026, s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de Ilco Veronica cu privire la suspendarea executării actului administrativ contestat și obligarea temporară a pârâților să permită reclamantei vizite supravegheate și convorbiri cu copiii, conform unui program stabilit de instanță.

Argumentele recurentului vis-a-vis de pretinsele încălcări.

Invocînd ilegalitatea încheierii instanţei de fond, la 3 februarie 2026, Ilco Veronica, a înaintat recurs asupra acesteia, apreciind ca fiind ilegal actul judecătoresc contestat.

În susținerea recursului, Ilco Veronica a reitertat argumentele de fapt și de drept indicate în acțiunea înaintată în fața instanței de contencios administrativ, acordînd atenție deosedibită cerinței privind susendarea executării actului adminisrtrtiv.

Recurenta a remarcat în cererea de recurs că actul administrativ contestat a fost pronunțat cu încălcarea drepturilor parentale ceea ce condiționează existența unei bănuieli rezonabile asupra legalității actului. Subsecvent, a accentuat că cea de-a doua condiție care necesită a fi întrunită pentru suspendarea executării actului, prevăzute la art.172 alin.(2) Cod administrativ și anume existența riscului iminent de prejudiciere ireparabilă la fel este bine determinată, or, în speță trecerea timpului în care familia nu este împreună condiționează ruptura definitivă ître părinte și copii.

Solicită admiterea recursului, anularea încheierii Judecătoriei Chişinău (sediul Râşcani) din 14 ianuarie 2026, cu emiterea unei noi decizii prin care cererea de suspendare a executării actului administrativ contestat să fie admisă.

Verificarea întrunirii condițiilor de admisibilitate a recursului.

În conformitate cu reglementările art. 241 alin. (1), (3) Cod administrativ, încheierile primei instanţe şi ale instanţei de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărîre, în cazurile prevăzute de prezentul cod şi de alte legi. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătoreşti se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit prevederilor art.242 Cod administrativ, recursul împotriva încheierii judecătoreşti se depune motivat la instanţa de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătoreşti, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntîrziat recursul împotriva încheierii judecătoreşti împreună cu dosarul judiciar instanţei competente să soluţioneze recursul.

Articolul 236 Cod administrativ, prevede expres că instanţa de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului. Dacă este inadmisibil, apelul se declară ca atare printr-o încheiere susceptibilă de recurs.

Apelul se declară inadmisibil în special cînd:

a) hotărîrea în fond nu poate fi contestată cu apel;

b) apelul este depus în mod repetat;

c) apelul este depus de o persoană neîmputernicită;

d) apelul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art.232 alin.(1);

e) motivarea apelului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.232 alin.(2);

f) cererea de apel nu corespunde cerinţelor stabilite la art.233 alin.(1) şi (2) şi art.234 alin.(1) şi apelantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată.

Respectiv, potrivit principiului simetriei juridice, care implică abordarea subsumară a Codului administrativ, criteriile de admisibilitate a apelului, reglementate conform art.236 Cod administrativ sunt aplicabile în cadrul procedurii de contestare cu recurs a încheierilor instanțelor de fond.

Completul judiciar atestă că încheierea Judecătoriei Chişinău (sediul Râşcani) din 14 ianuarie 2026 a fost contestată cu recurs la 3 februarie 2026.

În circumstanțele descrise supra, Completul judiciar concluzionează despre faptul că recursul declarat de Ilco Veronica a fost depus în interiorul termenul legal. Recursul depus conține motivarea temeiurilor de fapt și de drept pe care recurenta î-și întemeiază pretențiile.

Totodată se atestă că, Ilco Veronica a prezentat dovada achitării taxei de timbru în sumă de 200 lei în conformitate cu prevederile art. 2 al Legea taxei de stat, nr. 213 din 31.07.2023.

În condițiile descrise mai sus, în temeiul reglementărilor art. 233; 236; 241 Cod Administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a recursului în cauză, motiv din care acesta urmează a fi judecat în fond.

<u>Aprecierea instanţei de recurs a argumentelor părţilor şi cadrului legal aplicabil situaţiei litigioase:</u>

Analizând legalitatea şi temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate în cererea de recurs, în coraport cu cadrul legal aplicabil raportului juridic litigios, Completul judiciar consideră că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, din următoarele motive.

Conform art. 192 alin. (1) Cod administrativ*, pentru examinarea acţiunilor în contencios administrativ la curţile de apel şi la Curtea Supremă de Justiţie se instituie complete şi/sau colegii specializate de judecători.*

Potrivit art. 194 alin. (1) Cod administrativ*, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.*

Potrivit art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, *examinînd recursul împotriva încheierii judecătoreşti, instanţa adoptă una dintre următoarele decizii: respinge recursul.*

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (2) Cod administrativ, *instanţa competentă soluţionează recursul împotriva încheierilor judecătoreşti fără şedinţă de judecată. Dacă consideră necesar, instanţa competentă poate cita participanţii la proces.*

Conform art. 243 alin. (3) Cod administrativ, *decizia prin care se soluţionează recursul împotriva încheierii judecătoreşti se motivează în scris.*

Materialele cauzei atestă că, 30 decembrie 2025, Ilco Veronica a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului sector Ciocana, persoană interesată Centrul de plasament temporar pentru copii „Curcubeul Speranței” prin care a solicitat anularea deciziei nr.***** din 16.10.2025 a DPDC Ciocana, obligarea pîrîtului să permită reclamantei reluarea legăturilor persoanle cu copii săi minori, iar pînă la examinarea cauzei în fond, a solicitat suspendarea executării actului administrativ contestat.

Prin încheierea Judecătoriei Chişinău (sediul Râşcani) din 14 ianuarie 2026, s-a respins ca neîntemeiată cerința Veronicăi Ilco privind suspendarea executării deciziei DPDC Ciocana nr.***** din 16.10.2025.

Completul judiciar apreciază ca fiind întemeiată soluția instanței de fond or, potrivit art. 3 Cod administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinîndu-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

Potrivit art.214 alin. (1)-(4) din Codul administrativ,

(1) Suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanţei de judecată care examinează acţiunea de contencios administrativ.

(2) Instanţa de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art.172 alin.(2).

(3) Pentru probarea faptelor, participanţii, în locul prezentării probelor obişnuite, pot depune o declaraţie pe propria răspundere.

(4) Instanţa de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanţilor la proces. Dacă consideră necesar, instanţa de judecată citează părţile pentru audiere în privinţa temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art.177 alin.(2) din Codul de procedură civilă nu se aplică.

Respectiv, prin reglementările art. 214 Cod administrativ legiuitorul a stabilit ca un mijloc pentru asigurarea respectării principiului legalității, care guvernează întreaga activitate a autorităților publice - **suspendarea executării actului administrativ individual contestat.**

Astfel, suspendarea reprezintă operaţia de întrerupere temporară a efectelor juridice produse de un act juridic. Suspendarea actelor administrative reprezinta o garanţie a asigurării legalităţii, ce intervine însă în cazuri de excepţie, în situaţii limită. Ea are în vedere fie întreruperea temporară a producerii de efecte juridice (ceea ce înseamnă că actul era în vigoare) fie amânarea temporară a producerii de efecte juridice.

Potrivit Recomandării Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. (89) 8 din 13 septembrie 1989 privind protecția provizorie în materie administrativă, se solicită autorității jurisdicționale comptente ca atunci când executarea unei decizii administrative este de natură să provoace daune grave, dificil de reparat, persoanelor cointeresate de această decizie să ia măsuri de protecție provizorie corespunzătoare, în limitele competenței sale și fără ca, astfel să influențeze în vre-un fel soluția asupra fondului, cu atît mai mult atunci cînd există un argument juridic aparent valabil în raport cu elementele de legalitate a actului administrativ contestat.

În același timp, pentru a evita abuzurile nejustificate din partea reclamantului, judecătorului i se oferă posibilitatea și opțiunea exlusivă de a aprecia întinderea și caracterul real, ireversibil al prejudiciului, a cărui producere iminentă este invocată de reclamant.

Se mai reține că măsurile provizorii aplicate în fiecare caz separat de către instanța de judecată țin de substanța obiectului acțiunii. Instanța urmează să dispună măsura provizorie, care ar menține starea de fapt pe durata examinării cauzei, ***în circumstanțe în care în mod plauzibil există riscul unei pagube ireparabile.***

Potrivit art.172 alin. (2) Cod Administrativ, *motivele suspendării sînt:*

a) existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil;

b) existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

Astfel, prin art.172 alin. (2) Cod Administrativ, legislatorul a stabilit că actul administrativ poate fi **suspendat doar** în cazul confirmării incontestabile a existenţei unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și/sau existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, Completul judiciar conchide că, la dispunerea suspendării actului administrativ urmează a fi constatate existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

Atât cazul bine justificat, cât şi paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului administrativ, **trebuie să fie indicate și probate în concret**, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege rezultând aşadar obligația probării faptului că existenţa acestor condiţii nu doar că se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Raportînd cadrul legal la circumstanțele faptice ale cauzei, instanța de recurs reține că, la 25 septembrie 2024, în baza Legii nr.140 din 14.06.2013 privind protecţia speciala a copiilor aflaţi în situaţie de risc şi a copiilor separaţi de părinţi, copiii reclamante -*****, d.n. ***** şi ***** d.n. *****, au fost luaţi în evidenţa DPDC Ciocana ca copii aflaţi în situaţie de risc, neglijaţi în supraveghere şi educaţie de către mama - cet. Ilco Veronica, fiind plasaţi în Centrul de plasament temporar pentru copii „Curcubeul Speranţei” în baza Dispoziţiilor DGPDC nr. *****şi nr. *****din 21.11.2024.

La baza emiterii dispozițiilor sus-numite au stat mai multe condiții, care cumulativ, au format o impresie necorespunzătoare față de cet.Ilco Veronica, or, autoritatea a constatat că recurenta a fost atrasă la răspundere contravențională pentru diferite încălcări în repetate rânduri, manifestă un comportament agresiv față de minorele ***** și *****, a fost caracterizată de către vecini ca persoană iresponsabilă care practică un mod de viață necorespunzător normelor de etică sociale și morale.

Astfel, în urma plasării minorelor în Centrul de plasament temporar pentru copii „Curcubeul Speranţei”, Ilco Veronica, la fiecare vizită în această instituție de plasament, manifesta un comportament posesiv și caustic, situație ce cauza copiilor minori stare de anxietate și în mod repetitiv provoca situații de conflict, prin urmare la 28.10.2025 instanța de judecată, la cererea DPDC Ciocana, a emis

ordonanța de protecție nr.*****, prin care a fost interzis orice contact a Veronică Ilco cu minorele.

La data de 30 octombrie 2025 Ilco Veronica, a depus o cerere în cadrul DPDC Ciocana în care a solicitat să-i fie stabilit un program de întrevederi cu copiii: ***** şi *****, în cadrul Centrului de plasament temporar pentru copii „Curcubeul Speranţei", ***la care autoritatea a comunicat că în temeiul comportamentului manifestat de către recurentă și în baza ordonanței de protecție, cerința sa nu poate fi admisă.***

Nefiind de acord cu contatările autorității publice, Ilco Veronica s-a adresat cu acțiune în instanța de contencios, unde a solicitat și suspendarea deciziei prin care îi este îngrădit dreptul de a avea întrevederi cu minorele, invocînd că, asupra actului administrativ contestat planează suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea acestuia, precum și că în cazul nedispunerii suspendării acestuia pot fi cauzate prejudicii.

Instanța de recurs reține că, suspendarea executării actului administrativ este o măsură cu caracter excepţional, prevăzută de lege, care poate fi admisă numai dacă sunt întrunite, una dintre condiţiile prevăzute de lege: prezenţa suspiciunilor rezonabile în privinţa legalităţii actului administrativ contestat şi existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile.

Este de menţionat faptul că, sarcina probaţiunii întru aplicarea suspendării este în seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente şi să justifice necesitatea asigurării acesteia.

Sub aspectul pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, instanța de recurs menționează că, prin pericol iminent se prezumă situații și împrejurări care sunt de natură să producă, prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, în raport cu destinatarul, prejudicii ireparabile, circumstanță ce nu se circumscrie în cazul din speță. Paguba iminentă, presupune existența în cuprinsul actului vizat a unor dispoziții care, prin aducerea la îndeplinire ar produce reclamantului un prejudiciu greu sau imposibil de înlăturat în ipoteza anulării actului.

Ce ține de prezența pericolului iminent de producere a prejudiciilor ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, recurenta a invocat depărtarea psiho-emoțională a minorele de părinte adică Ilco Veronica, ceea ce la caz, instanța nu poate recunoaște ca argument plauzibil și aplicabil situației factologice, or din materialele cauzei se atestă clar că mediul familiar în care locuiau minorele nu era sigur pentru integritatea lor fizică cît și psihologică.

Din cele relatate de căte autoritatea publică, se conturează concluzia că copii, momentan sunt în proces de asistență psihologică continua, sunt protejați de orice

manifestare a comportamentului agresiv, iar în cazul reluaării comunicării cu Ilco Veronica, poate fi compromise pocesul recuperării psihoogice a minorelor.

Alegațiile recurentei precum că ”fiecare zi în care nu comunică cu minorele, adîncește prăpastia emoțională și crează alienare parentală”, nu pot fi acceptate de instanța de recurs ca fiind plauzibile și obiective or, potrivit materialeleor cauzei - în special analizând raportul de vizite întocmit de Centru de plasament temporar pentru Copii la 17.09.2025 se atestă că ” atmosfera întîlnirilor rămîne rece și tensionată. La întălniri mama manifestă uneori impulsivitate și excces de emoționalitate, ceia cce îngreunează și mai mult comunicarea. Timpul pe care îl petrec împreună este unul greu de numit productiv, deoarece mama imediat cum intraă în instituție folosește cuvinte denigratorii în adres angajaților Centrului, fără a adresa întrebări referitor la buna dezvoltare a copiilor. ***** și ***** sunt foarte închise în prezența mamei sale, mama ignoră complet părerile copiilor…”

În aceste circumstanțe, Completul judiciar odată în plus reiterează că, suspendarea executării actului administrativ nu poate fi dispusă decât în condițiile în care, reclamantul justifică pertinent și concludent survenirea pagubelor iminente, ca urmare a punerii în executare a acestuia, **prin analize concrete, probe exhaustive din conținutul cărora să rezulte o atare concluzie, dar și legătura de cauzalitate directă a efectului execuțional al actului administrativ contestat raportat la pretinsele prejudicii survenite, caracterizate prin imposibilitatea în reparare, ori repararea acestora cu dificultate.**

În continuare Completul judiciar reține că, este cert consacrat faptul că actul administrativ se bucură de prezumţia de legalitate, de prezumția de veridicitate şi prezumţia de autenticitate, de unde decurge principiul că actul administrativ este executoriu din oficiu (*executio ex officio*) şi imediat, el fiind însuşi titlu executoriu, fără a mai fi nevoie de învestirea lui cu formulă executorie, atât timp cât judecătorul nu a intervenit pentru a paraliza executarea sau pentru a-l anula.

În partea ce ține de suspiciunile serioase și rezonabile referitoare la legalitatea actului administrativ individual defavorabil Completul judiciar menționează că, prin suspiciuni serioase şi rezonabile se înțeleg acele fapte care nu confirmă propriu-zis ilegalitatea actului, dar oferă instanței de judecată posibilitatea intrinsecă să-și formeze, în urma unei examinări sumare, convingerea că acesta ar fi unul ilegal. Or, ilegalitatea actului administrativ individual, în esență este un aspect de fond care se constată în urma examinării cauzei de contencios administrativ în cadrul dezbaterilor judiciare, iar suspendarea executării actului administrativ individual este o măsură de protecție provizorie și efectivă de protecție a drepturilor subiective ale reclamantului.

De asemenea, din acreditarea ideilor mai sus expuse se desprinde şi o altă concluzie, respectiv aceea că prezumția de legalitate de care beneficiază actul

administrativ este o prezumţie simplă, în timp ce prezumţia de adevăr legal, ce caracterizează actul jurisdicţional, este o prezumţie absolută irefragabilă, de unde se deduce faptul că, uneori, actul administrativ are valoare juridică sau forţă normativă inferioară hotărârii judecătoreşti.

Nu în ultimul rînd Completul judiciar ține să menționeze că, la această etapă procesuală nu pot fi subsumate condiţiei cazului bine justificat aprecierile recurentei referitoare la ilegalitatea actului administrativ a cărui suspendare a executării o solicită. Astfel, la această etapă motivele de ilegalitate a actului invocat în susţinerea cererii de suspendare, care presupun cercetarea în profunzime a fondului cauzei, nu se circumscriu condiţiei referitoare la existenţa unui caz bine justificat.

Or, din analiza sumară a motivelor de nelegalitate invocate cu privire la actul administrativ contestat a cărui suspendare s-a solicitat în cauză nu oferă indicii suficiente de răsturnare a prezumţiei de legalitate de care se bucură respectivul act, în cazul particular supus evaluării.

Instanța de recurs reiterează că, pentru conturarea cazului temeinic justificat, care să impună suspendarea unui act administrativ, instanţa nu trebuie să procedeze la analizarea criticilor de nelegalitate pe care s-ar întemeia însăşi cererea de anulare a actului administrativ, ci trebuie să-şi limiteze verificarea doar la acele împrejurări vădite de fapt şi/sau de drept care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumţiei de legalitate de care se bucură un act administrativ.

Completul judiciar reţine că nu este suficient ca reclamantul să afirme existenţa unor motive de nelegalitate, ci trebuie să ofere unele elemente probatorii, evidente, care fără o cercetare aprofundată să permită formarea unui dubiu asupra legalităţii actului. Aceste indicii de nelegalitate este necesar să fie evidente, pentru a putea fi identificate cu uşurinţă la nivelul aparenţelor.

Însă, argumentele recurentei/reclamante, expuse în recurs, nu întrunesc condițiile de prezență evidentă a unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil.

În condițiile descrise, Completul judiciar subscrie concluziei instanței de fond precum că cererea reclamantei privind suspendarea executării Deciziei DPDC Ciocana nr. ***** din 16.10.2025, nu întrunește nici una din condițiile prevăzute la art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

Raportând circumstanţele de fapt ale cauzei la prevederile legale enunţate mai sus şi ţinând cont de faptul că soluția adoptată de instanţa de fond este una legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către recurentă au fost calificate de Completul judiciar ca fiind lipsite de suport probatoriu, instanța de recurs concluzionează despre faptul că recursul declarat de Ilco Veronica este neîntemeiat

- motiv din care acesta urmează a fi respins, menţinând integral încheierea Judecătoriei Chişinău (sediul Râşcani) din 14 ianuarie 2026.

În conformitate cu prevederile art.243 alin. (1) lit. b), alin. (3) Cod Administrativ, Completul de Contencios Administrativ din cadrul Colegiul Civil, Comercial şi de Contencios Administrativ al Curţii de Apel Centru

d e c i d e:

Recursul declarat de Ilco Veronica - **se respinge.**

Se menţine încheierea Judecătoriei Chişinău (sediul Râşcani) din 14 ianuarie 2026.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Ghedrovici Nicolae

Bostan Angela